

# فصل چهارم

## زندان و بازداشت<sup>(۱)</sup>

«آنها همانند سگ هستند و اگر بخواهی آنها را چیزی بالاتر از سگ فرض کنی، کنترل خود را بر آنان از دست می دهی.» ژنرال جفری میلر (Geoffrey Miller)

ژنرال جفری میلر



ایالات متحده و سرکایش در دولت عراق، هزاران عراقی را بدون طی کردن مراحل قانونی در بازداشت نگه داشته اند. این زندانی ها، به انجام هیچ جرمی محکوم نشده اند. در عین حال این افراد، حق دفاع از خود را نداشته و دادگاهی هم برای رسیدگی به اتهاماتشان برگزار نشده است.

این سربازان به جای نیروی انتظامی، تا بین دندان مسلح هستند و اقدام به بازداشت افراد می کنند. این سربازان، عمدتاً نظامیان انگلیسی زبان آمریکایی هستند که فرامینشان برای مردم قابل درک نیست. این سربازان، اغلب بسیاری از مردم را به صورت دسته جمعی بازداشت و زندانی می کنند. این بازداشت ها عمدتاً در گشت زنی محله ها، جست و جوی خانه به خانه، پست های بازرسی و مکان های مشابه، صورت می گیرند. بازداشت افراد تقریباً همواره بدون ارائه مجوز دستگیری یا شهادی برای انجام عمل غیرقانونی، انجام می شود.

صلیب سرخ جهانی، بازداشت های خانگی را این گونه توصیف می کند: «مأمورین نظامی معمولاً پس از تاریکی هوا، با شکستن در منازل وارد خانه ها شده، با خشونت، ساکنین منزل را از خواب بیدار می کنند. پس از آن اعضای خانواده را همراه با محافظ، درون یک اتاق قرار داده و اقدام به جست و جوی سایر بخش های خانه، همراه با شکستن درها، تخریب کابینت ها، کمد ها و سایر دارایی های خانواده می کنند. این نظامیان، افراد مظنون را با بستن دست هایشان، قرار دادن چشم بند بر چشم هایشان و پرت کردن به گوشه دیوار، بازداشت می کنند. در برخی موارد، تمام مردان بزرگ سال از جمله افراد پیر، معلول و بیمار دستگیر شده اند. نظامیان، مردم را به گوشه ای پرت کرده و با جدا کردن آنها از سایر اعضای خانواده، تفنگشان را

به سمت آنها نشانه رفته و با آن، اقدام به ضربه زدن و مجروح کردن افراد می کنند. این افراد اغلب، با همان پوششی که داشته اند بازداشت شده اند، حتی اگر در زمان بازداشت مثلاً پیژامه یا لباس زیر تنشان بوده است. حتی به آنها اجازه نداده اند وسایل مورد نیاز خود از جمله لباس، لوازم بهداشتی، دارو و عینک را بردارند.<sup>(۲)</sup> صلیب سرخ می افزاید که در حین بازداشت، اموال خانواده نظیر اتومبیل و پول به سرقت رفته اند.<sup>(۳)</sup> این سازمان جهانی تأکید کرد که در سال ۲۰۰۴، بین ۷۰ تا ۹۰ درصد افراد بازداشت شده، «اشتباه» بازداشت شده بودند.<sup>(۴)</sup>

از آغازین روزهای اشغال عراق تا کنون، هزاران عراقی به صورت خودسرانه بازداشت شده اند. نیروهای آمریکایی، به بهانه «امنیتی» هزاران عراقی را در بازداشت نگه داشته اند. مقامات رسمی در ژانویه ۲۰۰۴، لیستی از اسامی ۸۵۰۰ زندانی را منتشر کردند، اما بسیاری معتقد بودند که آمار حقیقی، عددی بسیار بالاتر از این است.<sup>(۵)</sup> در اواخر سال ۲۰۰۵، پیش از برگزاری انتخابات، بازداشت های بسیار گسترده ای صورت گرفت.<sup>(۶)</sup> اگرچه اعلام شد در سال ۲۰۰۶، بسیاری از بازداشت شده ها، آزاد شدند، اما همچنان تعداد افراد بازداشت شده به وسیله نیروهای ائتلاف در دسامبر ۲۰۰۶، برابر ۱۴۵۰۰ نفر بود.<sup>(۷)</sup> علاوه بر آمارهای رسمی، ایالات متحده و متحدینش، هزاران نفر را در تأسیسات شهری بازداشت کرده اند که نه ثبت شده و نه شمارش شده اند.<sup>(۸)</sup> به نظر می رسد؛ سایر افراد در مراکز امنیتی سری، مراکز بازجویی سیا یا خانه های ارواح دیگر، در بازداشت به سر می برند.<sup>(۹)</sup>



بر اساس گزارش ژوئیه ۲۰۰۶، واحد خیر سازمان ملل، زنان، افراد کهنسال و حتی حدود دویست نوجوان در میان زندانیان دیده می شوند.<sup>(۱۰)</sup> گزارش ها نشان می دهند که برخی از کودکان ۱۰ ساله مدت ها در بازداشت بوده اند.<sup>(۱۱)</sup> بسیاری از بازداشت شده ها، به دلیل تجربیات دوران زندان دچار بیماری های روانی جدی شده اند.<sup>(۱۲)</sup> ژنرال آمریکایی، جانینس کارپنسکی (Janis Karpinski)،

فرمانده سابق گارد زندان‌ها در عراق، در مصاحبه‌های نظامی گفت، پسری را در زندان‌های عراق دیده که در دفتر ثبت زندانیان، سنش ۱۱ سال ذکر شده بود اما در حقیقت، حدود هشت سال سن داشت. این پسر گریه می‌کرد و مادرش را می‌خواست. (۱۴)



از آغاز اشغال عراق تاکنون، با ادامه دستگیری و بازداشت عراقی‌ها، ایالات متحده بسیاری از مردم عراق را از حق آزادی خود محروم ساخته و آنها را در معرض شرایط رفت‌وآمد زندان قرار داده است. در حالی که هیچ‌کس مجموع افراد بازداشت‌شده را نشمرده است، اما سازمان عفو بین‌الملل می‌گوید، «ده‌ها هزار عراقی، هفته‌ها و ماه‌ها در بازداشت بوده‌اند و هزاران نفر نیز پیش از یک‌سال» به صورت خودسرانه و بدون طی مراحل قضایی در زندان نگاه‌داشته شده‌اند. (۱۵)

### انتقال مسئولیت بازداشت‌ها به مأمورین عراقی

پس از آن‌که در نیمه دوم سال ۲۰۰۴، نیروهای ائتلاف تحت رهبری آمریکا، رسماً حق حاکمیت ملی را به دولت موقت عراق واگذار کردند، مقامات عراقی از آنها خواستند مسئولیت تمام بازداشت‌شده‌ها را به آنها واگذار نمایند. با وجود مخالفت نیروهای ائتلاف، برخی از فرماندهان مدیریت تعدادی از زندان‌ها را به مقامات عراقی سپرده‌اند. به دنبال رسوایی ابوغریب و تغییرات مثبت سیاسی و حقوقی در ایالات متحده، این کشور در نحوه رفتار با زندانیان در عراق محدودیت‌هایی وضع کرد. (۱۶) مسئولیت صدها زندانی عراقی به وزارت دفاع، دادگستری و کشور عراق واگذار شده است. این در حالی است که وزارت کشور عراق، سازمانی تا بن دندان مسلح با تجربه انتظامی شهری کم و سابقه شدید فرقه‌گرایی است. (۱۷) اگرچه بازداشت افراد به دست نیروهای عراقی از لحاظ حقوقی ربطی به بریتانیا و ایالات متحده ندارد اما به نسبت زیادی تحت نظارت و نفوذ ایالات متحده صورت می‌گیرند. (۱۸) چندین مشاور آمریکایی با مقامات عراقی شامل رؤسای چندین زندان همکاری می‌کردند. در بازجویی‌هایی که نیروهای عراقی انجام می‌دهند، نیروهای آمریکایی نیز می‌توانند حاضر شده و حتی می‌توانند نقش ناظر و مداخله‌گر را نیز داشته باشند. (۱۹) در حالی که نیروهای ائتلاف با شتاب زیادی به بازداشت افراد ادامه می‌دهد، نیروهای نظامی و امنیتی عراق نیز کار خود را می‌کنند. در نتیجه، آمار بازداشت‌ها در کل کشور در آوریل ۲۰۰۶ به دو برابر آوریل ۲۰۰۵ رسید. (۲۰)

بارها گفته شده که زندان‌های تحت کنترل عراقی‌ها، بسیار شلوغ و تحت کمترین استانداردهای قانونی هستند. مقامات عراقی به هیچ‌نهاد ناظر بین‌المللی اجازه بازدید از زندان‌ها را نمی‌دهند. آنها حتی جلوی بازرسی‌های صلیب سرخ

را نیز می‌گیرند. (۲۱) با وجود آن‌که قوانین عراق، وزارت کشور را از بازداشت افراد منع کرده، اما همچنان این وزارت‌خانه، به دستگیری افراد ادامه می‌دهد. در سال ۲۰۰۶، چندین رسوایی بزرگ در زندان‌های تحت کنترل عراقی‌ها بروز کرد. دیده‌بان حقوق بشر گزارش داد که مشاورین آمریکایی، در چنین جو نفرت‌انگیزی کاری جهت بهبود حقوق زندانیان انجام نداده‌اند. (۲۲)

نیروهای عراقی در اواسط سال ۲۰۰۵، حدود ۵۰۰۰ نفر و در فوریه ۲۰۰۶ حدود ۸۰۰ نفر را دستگیر کرده بودند. (۲۳) طبق گزارش وزارت حقوق بشر عراق، مقامات عراقی در می ۲۰۰۶، حدود ۱۳۳۰۰ نفر را در بازداشت نگاه‌داشته بودند. (۲۴) چنین افزایش چشمگیری منجر به لبریز شدن ظرفیت زندان‌ها و بروز جو خصمانه در زندان‌ها شد. در دسامبر ۲۰۰۶، میزان بازداشت افراد توسط نیروهای عراقی به ۱۵۰۰۰ نفر رسید. با توجه به ۱۵۰۰۰ زندانی که نیروهای آمریکایی در ساختمان‌های مربوط به نیروهای ائتلاف نگهداری می‌کردند، در نتیجه مجموع بازداشتی‌ها، به ۳۰۰۰۰ نفر در پایان سال ۲۰۰۶ رسید. (۲۵)

### وضعیت مبهم حقوقی

ایالات متحده، تقریباً تمام زندانیان خود را در وضعیت مبهم حقوقی (بدون تعریف حقوقشان) نگه می‌دارد. مقامات آمریکایی در بازداشت این افراد از عبارت مبهمی نظیر «جنگاوران دشمن»، «بازداشت شده امنیتی»، «پناهنده امنیتی» و «افراد تحت توقیف» استفاده می‌کنند. نیروهای ائتلاف از عبارات استاندارد نظیر «اسیر جنگی» یا «زندانی تبهکار» استفاده نمی‌کنند، چرا که برای این دسته زندانی‌ها طبق قوانین بین‌المللی، قانون داخلی ایالات متحده و راهنامه‌های نظامی، حقوق تعریف شده معینی وجود دارد. در حقیقت، زندانیانان حقوق بازداشت‌شده‌ها را به رسمیت نمی‌شناسند. در چنین وضع حقوقی مبهمی، زندانی‌های عراقی هیچ راهی ندارند، آنها نمی‌توانند خواهان حقی باشند یا این که بی‌گناهی خود را اثبات کرده و آزاد شوند.

مقامات آمریکایی به‌ندرت به زندانیان، اتهامی وارد کرده یا آنها را برای محاکمه به دادگاه کشیده‌اند. آمار رسمی نیروهای ائتلاف در گزارش نوامبر ۲۰۰۵، نشان می‌دهد که از آغاز اشغال عراق تاکنون تنها ۱۳۰۱ زندانی محاکمه شده‌اند. (۲۶) احتمالاً این تعداد، تنها یک‌دهم درصد تمام افراد بازداشت شده می‌باشد. ایالات متحده معتقد است این حق را دارد که زندانی‌ها را تا هر وقت که دوست دارد در بازداشت نگاه‌دارد، چرا که «ضروریات نظامی» یا «دلایل ضروری امنیتی» این طور اقتضا می‌کند. این عبارات، از قوانین بین‌المللی بیرون آورده شده‌اند که تنها دارای معنای محدودی در دوره‌ای کوتاه از شرایط اضطراری جنگی هستند. بازداشت ده‌ها هزار عراقی، بدون هیچ جرم و دادگاهی به بهانه چنین عبارتی، موجب ناراضی گسترده جهانی شده است.

نیروهای ائتلاف در پاسخ به شکایات گسترده از بازداشت‌های خودسرانه، نوعی بازبینی را مدنظر قرار دادند که در تنوری، این فرصت را به زندانی می‌دهد تا مسئله خود را مورد بررسی قرار دهد. هیأت‌مدیره ترخیص و بازبینی ترکیبی (Combined Review & Release Board) که در اوت ۲۰۰۴ تشکیل شد، شامل نمایندگان نیروهای ائتلاف و مأمورین عراقی است، اما تمام توان آن، توصیه‌ای است و قدرت اجرایی ندارد. (۲۷) گفته می‌شود که پرونده هر زندانی، هر شش ماه یکبار مورد بازبینی قرار می‌گیرد. با وجود این، هیچ مأمور رسمی عراقی در بین هیأت بازبینی حضور ندارد. زندانیان نمی‌توانند در برابر این هیأت، حاضر شوند یا این که در برابر آنها سخن بگویند. بنابراین اعضای این هیأت نمی‌توانند قواعد مرسوم در قوانین ایالات متحده و بریتانیا و الزامات بین‌المللی را اجرا کنند. (۲۸)

بسیاری از حقوق‌دانان و سازمان‌های حقوق بشر بین‌المللی، معتقدند؛ که دوره‌های طولانی بازداشت، بدون طی مراحل قانونی، بخصوص در زندان‌های مخفی و بدون امکان ملاقات با خانواده‌هایشان، به خودی خود، برخورداردی غیرقانونی و متعدیانه است. (۳۹). خانواده این افراد نیز، معمولاً از نگرانی، اضطراب و مشکلات اقتصادی رنج می‌برند.

فرماندهان نیروهای ائتلاف، سرانجام پس از ماه‌ها بازداشت وحشتناک، بازجویی و قرار گرفتن در شرایطی با آینده نامعلوم، اکثر زندانیان را آزاد می‌کنند. آزادسازی این زندانیان نیز اغلب مانند بازداشتشان خودسرانه صورت می‌گیرد. ممکن است یک زندانی پس از یک ماه، دیگری پس از شش ماه و فرد دیگری پس از یک‌سال و حتی بیشتر آزاد شوند. در این بین هم، نیروهای ائتلاف نیازی به توضیح، عذرخواهی و جبران ماه‌ها بازداشت غیرقانونی آنها نمی‌بینند. رفتار نیروهای ائتلاف در هنگام آزادی زندانیان نیز حالت تئیهی دارد. نیروهای ایالات متحده برخی از زندانیان را در حین جراحت و بیماری ناشی از رفتار بد زندانبانان، آزاد کرده‌اند. برخی از زندانیان کمپ ناما (Camp Nama) در نزدیکی بغداد، پس از هفته‌ها بازجویی، همراه با شکنجه، به بیابان برده شده و در آنجا در تاریکی شب رها شدند. (۴۰)

### زندان‌های مخفی

قوانین بین‌المللی، اشغالگران را ملزم می‌کند تا مشخصات تمام زندانیان را ثبت کرده، امکان بازرسی‌های صلیب سرخ را فراهم کنند و خانواده و آشنایان فرد را نسبت به محل نگهداریشان آگاه سازند. این قوانین، «بازداشت بدون ملاقات» افراد را ممنوع می‌کند، چرا که معتقد است فقدان نظارت مستقل بر زندان‌ها برای زندانی منجر به وجود شکنجه و شرایط بد می‌شود. (۴۱) با این حال، فرماندهان ائتلاف، این الزامات و قوانین مصرح را بارها نادیده گرفته‌اند. آنها مشخصات زندانیان را در دفاتر، به‌طور دقیق و به‌روز ثبت نکرده‌اند و همچنین از افشای مداوم و منظم اسامی آنها، اجتناب نموده‌اند. (۴۲) آنها صدها و شاید هزاران زندانی ثبت نشده و مخفی را در زندان‌های محلی یا مراکز بازجویی مخفی نگاه داشته‌اند. این زندانیان، در طول مدت بازداشت از حلق ملاقات محروم بوده و خانواده‌هایشان هفته‌ها و حتی ماه‌ها از وضع آنها اطلاعی نداشته‌اند. چنین عملی، نقض آشکار اصول نظامی ایالات متحده است. این اصول می‌گویند که حداکثر تا ۱۲ ساعت پس از بازداشت افراد، باید اسامی آنها در دفاتر ثبت شود. (۴۳) حتی در زندان‌های مرکزی، نظیر زندان ابوغریب، بازجویان، «زندانی‌های پنهان» را به گونه‌ای از دیگران جدا می‌کنند تا با بازرسان صلیب سرخ مواجه نشوند. (۴۴) گفته می‌شود که برخی از زندانیان به خارج از عراق و مراکز بازجویی مخفی کشورهای خارجی انتقال داده شده‌اند. (۴۵)

در یکی از این موارد که در دفتر نخست‌وزیری بریتانیا ثبت شد، یک زن کهنسال عراقی پس از بازداشت، در آغازین روزهای جنگ، «ناپدید» شد. سرانجام پس از ماه‌ها، مقامات بریتانیایی تأیید کردند که وی «زندانی مخفی» بوده و در «سیاه چال» نگهداری شده است. این زن سرانجام «پیدا» شده و از یک زندان تحت کنترل نیروهای آمریکایی آزاد شد. این زن در زندان با شکنجه‌های جسمی و روحی مواجه شده بود. (۴۶)

علی‌رغم آن که سازمان‌های حقوق بشر بارها از نیروهای ائتلاف خواسته‌اند تا به آنها اجازه دیدار از زندان‌ها را بدهند، اما فرماندهان نیروهای ائتلاف از قبول این خواسته سر باز زده‌اند. (۴۷) همچنین این فرماندهان درخواست متخصصین حقوق بشر سازمان ملل برای بازدید از زندان‌های نیروهای ائتلاف

را نیز رد کرده‌اند. (۴۸) علاوه بر این، آنها به‌طور گزینشی دسترسی صلیب سرخ به زندان‌های دیگر غیر از زندان مرکزی، مشخصاً زندان‌های محلی، مراکز بازجویی و سایر مکان‌هایی که زندانیان در آنها در خطر هستند را ممنوع کرده‌اند. (۴۹) در مارس ۲۰۰۵، یک حقوق‌دان عضو سازمان نخست حقوق بشر (Human Rights First) نسبت به وضع زندان‌های عراق، ابراز نگرانی شدید کرد. این زندان‌ها، همان‌هایی بودند که «در شرایطی وحشتناک»، همراه با «شکنجه‌های شدید» و با «دسترسی محدود» صلیب سرخ اداره می‌شدند. (۴۰)



### زندان‌های نیروهای ائتلاف

نیروهای ائتلاف، زندانیان عراقی را در ده‌ها مکان و انواع مختلفی از زندان‌ها، در عراق نگاه می‌دارند. برخی از زندانیان در زندان‌هایی با چندین ردیف سلول طولانی، برخی در بازداشت گاه‌های موقتی نظیر ساختمان مدارس و اکثر آنها در اردوگاه‌هایی محاصره شده به‌وسیله سیم خاردار و برج‌های دیده‌بانی، نگاه داشته می‌شوند. اکثر زندانیان در پنج زندان مرکزی نگاه داشته شده بودند. (۴۱)

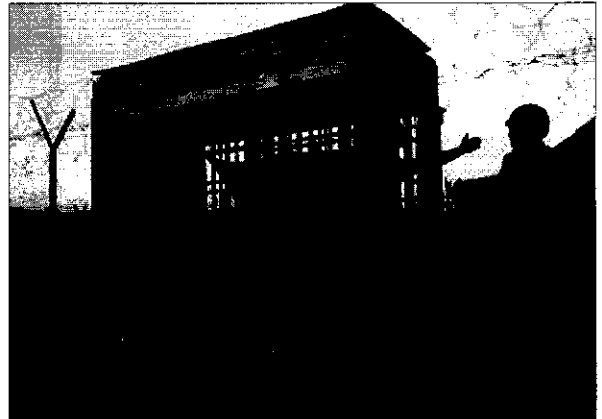
زندان ابوغریب، مجموعه‌ای از ساختمان‌ها در نزدیکی بغداد، زندان بدنام رژیم سابق عراق بود. ابوغریب مرکز بازجویی اصلی ایالات متحده بوده و عمدتاً به‌عنوان سمبل شکنجه زندانی و شرایط غیرانسانی به‌شمار رفته است. سقف سنگی و کمپ‌های چادری بزرگ آن غیربهداشتی و به‌شدت شلوغ بوده است. این زندان برای زندانیان جای کافی نداشته است. (۴۲) یکی از سربازان آمریکایی که به‌عنوان سرباز وظیفه در ابوغریب کار می‌کرد، در نامه‌ای نوشت، بازجویان نظامی «به ما آموزش داده‌اند تا زندانی را به مدت سه روز در سلول انفرادی بدون لباس، حق دستشویی یا استفاده از آب جاری و بدون هیچ پنجره یا تهویه‌ای نگاه داریم». (۴۳) کاخ سفید در ۲۴ می ۲۰۰۴ (اردیبهشت ۱۳۸۳) در اوج رسوایی شکنجه در این زندان، گفت؛ مجموعه زندان ابوغریب به زودی برجیده خواهد شد. (۴۴) با این حال آنها به کار خود ادامه دادند و گزارش شد که در نوامبر ۲۰۰۵، حدود ۴۷۰۰ زندانی در ابوغریب نگاه داشته می‌شدند. (۴۵) سرانجام گفته می‌شود که ساختمان مرکزی زندان در تابستان ۲۰۰۶ تخلیه شده و در ۲ سپتامبر ۲۰۰۶ (۱۱ شهریور ۱۳۸۵) به مقامات عراقی تحویل داده شده است. (۴۶) برخی از زندانیان، به کمپ بوکا (Camp Bucca) انتقال داده شده و سایرین که حدود ۳۰۰۰ نفر هستند به زندان جدید نیروهای آمریکایی به‌نام کمپ کراپر (Camp Cropper) برده شدند. (۴۷)

سلیمانیه در شمال عراق، در سال ۲۰۰۵ بازسازی و بازگشایی شد. از این محل، برای افزایش ظرفیت زندانیان نیروهای ائتلاف استفاده شد. (۵۳) در اواخر سال ۲۰۰۵، ۱۲۰۰ زندانی در این مکان نگهداری می‌شدند. (۵۴) این زندان در سپتامبر ۲۰۰۶، به مقامات عراقی تحویل داده شد.

کمپ کراپر در نزدیکی بغداد، یکی از مهمترین مراکز بازجویی، در نخستین ماه‌های اشغال عراق بود. صلیب سرخ گزارش داد در اوایل ژوئیه ۲۰۰۳، «حداقل ۵۰ مورد شکنجه» در این مرکز اتفاق افتاده است. (۵۵) مشهور است که در این زندان، زندانیان «بلند مرتبه» از جمله مقامات سیاسی و نظامی رژیم سابق نگهداری می‌شوند. (۵۶) این زندانیان در سلول‌های انفرادی، بدون نور آفتاب و تحت شرایطی قرار دارند که صلیب سرخ آن را «نقض آشکار» معاهده ژنو، توصیف می‌کند. (۵۷، ۵۸) در اوت ۲۰۰۶، بودجه فرماندهی این زندان آمریکایی، ۶۰ میلیون دلار افزایش یافت و هم‌اکنون می‌توان چندین هزار زندانی را در این محل نگهداری کرد. گفته می‌شود در تابستان ۲۰۰۶، ۳۰۰۰ زندانی از ابوغریب به کمپ کراپر منتقل شدند. (۵۹)

کمپ شعیب، زندانی در پایگاه مرکزی بریتانیا در جنوب بصره است که کمتر از ۲۰۰ زندانی در آن نگهداشته شده‌اند. گزارش شده است که در اوت ۲۰۰۶، تنها ۸۵ زندانی در آن اسیر بوده‌اند. (۶۰) اگرچه تعداد زندانیان این زندان، نسبت به زندان‌های آمریکا کمتر است، اما زندانبانان بریتانیایی هم با زندانیان رفتار خوبی نداشته‌اند. در سال ۲۰۰۳، دستور یک افسر بریتانیایی مبنی بر «سخت‌گیری با زندانیان» منجر به شکنجه شدید زندانیان نیروهای بریتانیایی شد. (۶۱) به دنبال این حادثه، چندین بازپرسی و دادگاه نظامی برای رسیدگی به برخورد بد با زندانیان تشکیل شد. در اواخر سال ۲۰۰۵، گزارش رسید که زندانیان کمپ شعیب، اغتشاش و اعتصاب غذا کرده‌اند. همچنین این زندانیان در اعتراض به کتک‌زنی‌های زندانبانان و نگهداری بازداشتی‌ها بدون برگزاری دادگاه، دست به تظاهرات زدند. (۶۲) همزمان با آن، خانواده زندانیان در اعتراض به فقدان ملاقات خانوادگی، جناده منتهی به زندان را بستند. (۶۳) در همان حال، گزارش‌هایی مبنی بر خودکشی برخی از زندانیان ناامید نیز به دست رسید. (۶۴)

زندان‌های دیگر شامل شش زندان نسبتاً بزرگ هستند. یکی از آنها مرکز MNF است که به همراه پنج زندان دیگر توسط نیروهای آمریکایی، احداث شده‌اند. این زندان‌ها، ظرفیت نگهداری یک تپ یا بگان را دارند. (۶۵) نیروهای ائتلاف، ده‌ها زندانی را در مکان‌هایی کوچکتر از جمله مراکز بازجویی مخفی، نظیر کمپ ناما در نزدیک بغداد، نگهداری کرده‌اند. در کمپ ناما، زندانیان روزهای متمادی، در کانتینرهای باربری زیر نور سوزان آفتاب، در حالت ایستاده قرار داده می‌شدند. دمای درون کانتینر گاهی به ۱۳۵ درجه فارنهایت (۵۷ درجه سانتیگراد) می‌رسید و زندانی هم نه حق پوشیدن لباس داشت و نه خوابیدن. (۶۶) کمپ دیاموندبک (Camp Diamondback) در فرودگاه موصل در شمال عراق، یکی دیگر از مکان‌های مخفی با شرایط بد و نفرت بار بود. (۶۷) علاوه بر این، برخی از زندانیان در اردوگاه‌های موقتی، محل اجتماعات شهری یا سایر بازداشتگاه‌های محلی، نگهداری می‌شوند. از جمله این مکان‌ها می‌توان به ۶۰ «پایگاه عملیاتی» در نزدیکی صحنه نبرد نظامی در عملیات «همه به پیش» (Together Forward) اشاره کرد. (۶۸)



کمپ بوکا، بزرگترین زندان آمریکاییان به مساحت ۴۰۰۰۰۰ متر مربع، در بیابانی نزدیک ام‌القصر، در جنوب کشور قرار دارد. بوکا اولین مکانی بود که نیروهای نظامی آمریکایی در آن زندانیان را هدف آزار و اذیت و شکنجه قرار می‌دادند. این امر در می ۲۰۰۳، درست دو ماه پس از اشغال عراق و در نخستین روزهای احداث این زندان، به وقوع پیوست. (۶۸) در آغاز، طراحان آمریکایی زندان را برای نگهداری ۲۰۰ تا ۲۵۰۰ زندانی طراحی کرده بودند. (۶۹) اما در مارس ۲۰۰۶، حدود ۸۵۰۰ زندانی در این زندان بازداشت بودند. (۷۰) عفو بین‌الملل در سال ۲۰۰۳ گزارش داد، زندانیان در کمپ بوکا «در چادرهایی همراه با گرمای شدید و بدون دسترسی به آب نوشیدنی یا تأسیسات شستشو نگهداری شده‌اند. آنها مجبورند برای دستشویی، گردال‌هایی حفر کنند و امکان تعویض لباس‌های خود را نیز ندارند، حتی اگر دو ماه از زندانشان گذشته باشد». (۷۱) در سال ۲۰۰۶، برخی از چادرها، جای خود را به کلبه‌هایی مسقف با شرایط بهداشتی بهتر دادند، اما این مجموعه وسیع در صحرای سوزان با خطر طوفان شن مواجه بوده و جالهای جهنمی برای زندانیان است. کل مجموعه، شامل ده اردوگاه بوده که هر یک از آنها، با سیم خاردار و برج‌های دیده‌بانی محافظت می‌شوند. در هر یک از این اردوگاه‌ها، ۸۰۰ زندانی حضور دارند. زندانیان چندین مرتبه نسبت به رفتار بد، شرایط وخیم و اهانت‌های مذهبی زندانبانان دست به شورش زده‌اند. در ژانویه ۲۰۰۵، زندانبانان از برج‌های دیده‌بانی به روی شورشیان آتش گشودند که در نتیجه آن، ۴ زندانی کشته و ۶ نفر زخمی شدند. (۷۲)



فورت سوس (Fort Suse)، سربازخانه قدیمی نظامیان عراقی در نزدیکی

شرایط زندان‌های نیروهای ائتلاف با عدم تطابق زبانی میان زندانی و زندانبان بدتر می‌شود. صلیب سرخ این مسئله را «سوتفاهمی» خوانده که منجر به «اهانت‌های گسترده زندانبانان علیه زندانیان» می‌شود. (۷۱) صلیب سرخ می‌افزاید: «عدم درک یا درک اشتباه فرامین انگلیسی زندانبانان به‌عنوان مقاومت یا نافرمانی تلقی می‌شود و در نهایت منجر به تیبیهات شدید می‌شود. (۷۲)

زندانیان کمپ ناما، واقع در فرودگاه بین‌المللی بغداد؛ که توسط نیروهای ۶-۲۶ مخفی ایالات متحده اداره می‌شود، در ده‌ها سلول کوچک محبوس شده‌اند. این سلول‌ها، پر از فضولات انسانی بوده و اغلب زندانیان مجبورند به دلیل شلوغی، به صورت نشسته یا دولا بخوابند. (۷۳) در تل عفر، در یک ایستگاه پلیس، بازداشتگاهی است که مستقیماً زیر نظر نیروهای آمریکایی اداره می‌شود. در این زندان، «چهل و هفت زندانی درون سلولی آن چنان تنگ قرار داده شدند که باید به‌صورت دایره‌ای می‌خوابیدند؛ چهار یا پنج نفر دیگر نیز درون دستشویی محبوس شده بودند. (۷۴) در این بازداشتگاه، یکی از زندانیان، تنها ۱۲ سال سن داشت و فرد دیگری معلم مدرسه‌ای بود که در جریان انفجار بمب جاده‌ای در نزدیکی تاکسی که او کرایه کرده بود، بازداشت شده بود. این مرد هیچ‌گاه نتوانست از حق و کیل برخوردار شود. (۷۵)

زندانیان بارها تظاهرات، شورش، اعتصاب غذا یا اعمال تندتری مرتکب شده‌اند تا خواهان توجه به شرایط غیرقابل قبول و غیرانسانی زندان‌ها شوند. ژنرال آنتونیو تاگوبا (Antonio Taguba)، در جریان بازرسی در مورد شکنجه در زندان‌ها، در مارس ۲۰۰۴ گزارش داد، روشن است که زندان‌های ائتلاف در سال ۲۰۰۳ لبریز از زندانی بوده‌اند. چندین تظاهرات به وقوع پیوسته که در جریان آن زندانبانان به روی زندانیان آتش گشوده‌اند. (۷۶) در واقعه مشابهی در ۲۴ نوامبر ۲۰۰۳ (۳ آذر ۱۳۸۲)، زندانبانان سه نفر را کشته و ۹ نفر را مجروح کردند. (۷۷)



دو نشریه از معتبرترین نشریات پزشکی جهان، لنست (Lancet) و نیوانگلند (New England)، درباره رفتار غیرقانونی و غیراخلاقی کادر پزشکی نظامی زندان‌های نیروهای ائتلاف مقالاتی را منتشر کرده‌اند. (۷۸)

پزشکان، پرستاران و سایر پرسنل پزشکی این زندان‌ها، نظارت درستی بر شرایط نامناسب بهداشتی زندان‌ها و فراهم کردن غذا و سرپناه برای زندانیان نداشته‌اند. (۷۹) مهمتر از این، کادر پزشکی به نیازهای پزشکی زندانیان رسیدگی نکرده‌اند. آنها نه تنها آزمایش‌ها و بررسی‌های معمول را انجام نداده‌اند، بلکه حتی در درمان سریع جراحات، دردها، اعضای شکسته بدن و سایر بیماری‌های جدی زندانیان نیز کوتاهی کرده‌اند. (۸۰) پرسنل پزشکی نظامی،

### شرایط زندان

درحالی‌که آزار و اذیت و شکنجه، بدترین جنبه زندان‌های نیروهای ائتلاف بوده، مقامات مسئول، زندانیان را در شرایط غیرقابل قبول و غیرانسانی بازداشت نیز قرار داده‌اند. چنین شرایطی، نقض آشکار استانداردهای حقوق بشر بین‌المللی است. گزارش‌های رسیده می‌گویند که به زندانیان غذای کمی داده شده، آب زندان دارای کیفیت نامناسبی بوده، زندانیان، گرمای شدیدی را تحمل و در سلول‌های بسیار شلوغی نگهداری شده‌اند. علاوه بر این، شرایط بهداشتی زندان‌های نیز بسیار بد بوده است. (۸۱) ژنرال پل میکلاشک (Paul Mikolashek) گفت که در زندان ابوغریب، زیاده و فاضلاب سطح بیرونی اردوگاه را پوشانده، امکانات حمام بسیار محدود بوده، ذخایر آب پاک بسیار کم و غذای زندانیان اغلب حاوی بقایای جسد جانوران موزی و کثیف بوده است. (۸۲) برای فشار وارد کردن به زندانیان جهت بازجویی و «رام کردن آنها» زندانبانان اعمال شنیعی را مرتکب شده‌اند. برخی از این اعمال عبارتند از: قطع آب و غذای زندانیان یا ایجاد محدودیت شدید در دسترسی آنها به این احتیاجات حیاتی، محدودیت تیبیهی در دسترسی به دستشویی، قرار دادن زندانی در سلول‌های انفرادی بدبو و کثیف و عدم تحویل تشک، کاغذ و لباس به زندانیان. (۸۳)

#### بی‌نوشت‌ها:

- 1- This chapter deals with issues of detention but not torture. For torture, see Chapter 5.
- 2- As quoted by Brigadier General Janis Karpinski, reported in "Iraq Abuse Ordered From the Top" *BBC* (June 15, 2004)
- 3- International Committee of the Red Cross, *Report of the International Committee of the Red Cross (ICRC) on the Treatment by the Coalition Forces of Prisoners of War and Other Protected Persons by the Geneva Conventions in Iraq during Arrest, Internment and Interrogation* (February, 2004) ["ICRC Report"], p. 7
- 4- *Ibid.* pp. 21-22
- 5- The ICRC reported that it was given this estimate by Coalition Military Intelligence officers, *ibid.*, p. 8
- 6- The true number of detainees at that time was widely believed to be higher. Amnesty International, *Beyond Abu Ghraib* (March, 2006) p. 17
- 7- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (November 1-December 31, 2005). See also Will Dunham, "US Holds Bulging Prisoner Population in Iraq" *Reuters* (December 28, 2005)
- 8- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (November 1-December 31, 2006) p. 18
- 9- See the discussion about these facilities below and about the slow process of registration. In March 2005, it was estimated that 1,300 persons were being held in transient facilities. Edward Wong, "US Jails in Iraq Are Bursting with Detainees" *New York Times* (March 4, 2005)
- 10- Human Rights Watch, *No Blood, No Foul* (July 2006), provides extensive information about two such secret detention facilities – Camp Nama and Camp Diamondback – that were operating in 2005.
- 11- UN Integrated Regional Information Networks, *Child Prisoners Left Without Support* (July 30, 2006) See also "The Other Prisoners" *Guardian* (May 20, 2004), an article with considerable evidence about women prisoners.
- 12- Neil Mackey, "Iraq's Child Prisoners" *Sunday Herald* (August 1, 2004)
- 13- United Nations Integrated Regional Information Networks, *op.cit.*
- 14- "US Hold Youngsters at Abu Ghraib" *BBC* (March 11, 2005)
- 15- Amnesty International, *op.cit.* p. 16. Janis Karpinski, who was in command of prison guards in 2003, thinks that average detainee turnover could be 4-6 months, which would suggest a detainee total of well over 100,000 (private communication January, 2007).
- 16- In October, 2004, for instance, the US Congress passed a law requiring the Department of Defense to provide regular reporting of the number of those held in military custody. ("Behind the Wire" pp. i and ii) In this same period, the US Supreme Court took an important decision in the case *Raisul v. Bush* that also impacted detention policy.
- 17- Human Rights Watch, *The New Iraq* (January, 2005) pp. 6-7. See esp. Robert Perito, "Reforming the Iraqi Interior Ministry, Police and Facilities Protection Service" *United States Institute for Peace* (February 2007)
- 18- Amnesty International, *op.cit.* pp. 8-9.
- 19- *Ibid.* pp. 6 and 9.
- 20- We estimate that the total rose from around 13,000 to around 29,000 in this period.
- 21- The International Committee of the Red Cross has been in negotiations with Iraqi authorities to gain access since 2004 and there were some reports that access might begin in 2007, though under what terms and limits is not known.
- 22- Joshua Partlow, "New Detainees Strain Iraq's Jails" *Washington Post* (May 15, 2007)
- 23- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (January 1-February 28, 2006) p. 6.
- 24- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (July 1- August 31, 2006) p. 14.
- 25- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (January 1- April 30, 2007) p. 22.
- 26- Partlow, "New Detainees" *op.cit.*
- 27- Multinational Force in Iraq, *Central Criminal Court of Iraq* (November 28, 2005)
- 28- Amnesty International, *op.cit.* pp. 22-24
- 29- Amnesty International, *op.cit.* pp. 22-24. The UK panel is known as the Divisional

شرایط بهداشتی زندانیان را گزارش نکرده و یا گزارش‌ها و گواهی‌های مرگ نادرستی نوشته‌اند. (۸۲) این پزشکان، حتی داروهای مورد نیاز زندانیان بیمار را نیز به آنها نرسانده‌اند. (۸۳) با این حال، پزشکان نظامی، گزارش سوابق پزشکی زندانیان را به بازجویان تحویل داده‌اند تا از نقاط آسیب‌پذیر زندانیان برای وارد کردن فشار استفاده کنند. (۸۴) بخش کوچکی از کادرهای پزشکی نظامی نیروهای ائتلاف، شواهدی درباره چنین نقض آشکار قوانین بین‌المللی و اصول اخلاق پزشکی ارائه کرده‌اند. اما محققین پزشکی غیرنظامی، به صورت دقیقی این جنایات را مستند کرده‌اند. تاکنون هیچ پزشک نظامی به دلیل آسیبی که به زندانیان تحت مراقبتش وارد کرده به دادگاه فرا خوانده نشده است.

### محکومیت اعمال انجام شده در عراق، سازمان ملل و سایر کشورهای جهان

وزیر دادگستری عراق، عبدالحسین شندل گفت: «هیچ شهروندی را نباید بدون حکم دادگاه دستگیر کرد. موارد زیادی از نقض حقوق بشر در زندان‌ها وجود دارد که تحت نظارت نیروهای چندملیتی انجام می‌شود و وزارت دادگستری کنترلی بر آن ندارد.» (۸۵) کوفی عنان، رئیس سازمان ملل، بارها خواهان توجه نیروهای ائتلاف به بازداشت‌های خودسرانه شد. او در سال ۲۰۰۵، این بازداشت‌ها را «بازداشت هزاران نفر بدون طی مراحل قانونی» نامید. عنان افزود: «بازداشت طولانی مدت افراد بدون دسترسی به وکیل و برگزاری دادگاه در قوانین بین‌المللی منع شده است، حتی اگر در شرایط اضطراری باشد.» (۸۶) در مارس ۲۰۰۶، عنان با تکرار نگرانی‌های قبلی خود، درباره سخنان نیروهای ائتلاف، درباره امنیت، به روشنی گفت که از نظر او این توجیهات «غیرقابل قبول» است. (۸۷) لویی آربر، کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل، به نکته مشابهی اشاره کرد. مأموریت امداد سازمان ملل (UN Assistance Mission) در عراق، بارها بازداشت گسترده افراد و جلوگیری از بازبینی قضایی پرونده بسیاری از زندانیان را محکوم کرده است. (۸۸)

### سخن پایانی

معاهده ژنو و معاهده بین‌المللی حقوق مدنی و شهروندی، استانداردهای روشنی درباره وضعیت حقوقی اسیران جنگی و زندانیان تبهکار دارد. براساس این استانداردها، نگهداری افراد به صورت خودسرانه و بدون حق ملاقات ممنوع است. تمام زندانیان باید از حق مشاوره با وکیل و طی مراحل قانونی برخوردار باشند. آنها حق دارند از استانداردهای انسانی و صحیح بازداشت بهره‌مند شوند. آنها حق دارند با بازرسان صلیب سرخ ملاقات کنند و نباید مورد شکنجه و آزار و اذیت قرار گیرند. قوانین داخلی ایالات متحده، بریتانیا و سایر کشورهای ائتلاف علاوه بر عراق، بازداشت خودسرانه افراد، رفتار فراقانونی و جلوگیری از ملاقات زندانیان را ممنوع کرده‌اند. (۸۹)

ایالات متحده و بریتانیا معتقدند که طبق قطعنامه ۱۵۴۶ شورای امنیت سازمان ملل، حق دارند زندانیان را به دلیل «ضروریات نظامی» یا «احتیاجات ضروری امنیتی» در بازداشت نگاه دارند. حقیقت این است که شورای امنیت فکر نمی‌کرد این قطعنامه، این چنین سببانه تفسیر شود. کوفی عنان نیز چنین تفسیری را رد کرد.

ده‌ها هزار عراقی بی‌گناه در بازداشت غیرقانونی نگاه داشته شده‌اند. این افراد از خانواده‌های خود جدا شده و مدت‌ها حق ملاقات با آنها را نداشته‌اند. چنین سیاستی سبب ترور شخصیت مردم عراق و منجر به آسیب شدید آنها و نقض آشکار قوانین بین‌المللی شده است.

- 21, 2005); Bradley Graham, "US to Expand Prison Facilities in Iraq" *Washington Post* (May 10, 2005)
- 54- Multinational Force in Iraq, *New Theater Internment Facility Opens in Northern Iraq* (October 30, 2005)
- 55-Amnesty International, *op.cit.* p. 18
- 56-Douglas Jehl, "Earlier Jail Seen as Incubator for Abuses" *New York Times* (May 15, 2004)
- 57-58-"ICRC Report", *op.cit.* p. 4
- 59-Quinn, "US War Prisons" *op.cit.*; Graham, "US to Expand" *op.cit.*
- 60- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), *Human Rights Report* (July 1- August 31, 2006) p. 14
- 61-Audrey Gillan, "Senior Behavior Infected Soldiers" *Guardian* (February 11, 2005)
- 62- Audrey Gillan, "Allegations of Ill-Treatment After Protest by Iraqi Detainees" *Guardian* (December 24, 2005)
- 63-*Ibid.*
- 64-*Ibid.*
- 65-Amnesty International counted 630 persons held at the brigade or divisional level on a list published in November 2005. See *Beyond Abu Ghraib* p. 17
- 66-Eric Schmitt and Carolyn Marshall, "In Secret Unit's 'Black Room,' a Grim Portrait of US Abuse" *New York Times* (March 19, 2006); Human Rights Watch, *No Blood, No Foul* (2006) pp. 6-24
- 67-Human Rights Watch, *op.cit.* pp. 38-47
- 68-See "ICRC Report", *op.cit.* p. 5. We have compiled the list of prisons additionally from reports of Amnesty International, Human Rights Watch and Human Rights First. A "forward operating base" is a small, temporary base located close to a theater of operations. For commentary on local sites, see White and Higham, *op. cit.* GlobalSecurity.org had a list of forward operating bases in Iraq that numbered 62 when searched in August, 2006.
- 69-Christian Peacemaker Teams, *Iraq. Report and Recommendations on Iraqi Detainees* (January 2004); White and Higham, *op. cit.* Department of the Army, The Inspector General, "Detainee Operations Inspection (July 21, 2004) [The Mikolashek Report]
- 70-White and Higham, *op. cit.*; The Mikolashek Report, *op.cit.*
- 71-Taguba Report documents a case in which Military Interrogation personnel at Abu Ghraib asked guards to remove mattresses, sheets and clothing and it otherwise talks about demands by MI and by the CIA that guards pressure prisoners by creating unbearable conditions.
- 72-"ICRC Report", *op.cit.* p. 17
- 73-*Ibid.*
- 74-Schmitt and Marshall. *op.cit.*
- 75-George Packer, "The Lesson of Tal Afar" *New Yorker* (April 10, 2006)
- 76-*Ibid.*
- 77-Taguba Report, pp. 27-31. This list with brief descriptions covers the period June 2003-January 2004.
- 78-Taguba Report. pp. 28-29.
- 79-Robert Jay Lifton, "Doctors and Torture" *New England Journal of Medicine* (July 29, 2004) and Steven H. Miles, "Abu Graib: its legacy for military medicine" *The Lancet*, Vol 364 (August 21, 2004), pp.725-729. The *Journal of the American Medical Association* has also run an article on this matter. See C.Reis et al, "Physician Participation in Human Rights Abuses in Southern Iraq" *JAMA*, Vol 291, 2004, pp.1480-1486.
- 80-Miles, *op.cit.* p. 726
- 81-*Ibid.*
- 82-*Ibid.* pp. 726, 728
- 83-*Ibid.* p. 726
- 84-*Ibid.* p. 728 and Lifton, *op.cit.*
- 85-As quoted in Mariam Karouny and Alastair Macdonald, "Iraq Slams US Detentions, Immunity For Troops" *Reuters* (September 14, 2005)
- 86-Report of the Secretary-General pursuant to paragraph 30 of resolution 1546. S/2005/373 (June 7, 2005) para. 72
- 87-Report of the Secretary General Pursuant to Paragraph 30 of Resolution 1546, S/2006/137(March 3, 2006)
- 88-All UNAMI Human Rights reports provide commentary on the detention system.
- 89-Adopted by the UN General Assembly in December 2006, the Convention is now open for state ratification.
- Internment Review Committee.
- 30- *Ibid.*, pp. 37-38
- 31- Eric Schmitt and Carolyn Marshall, "In Secret Unit's 'Black Room,' a Grim Portrait of U.S. Abuse" *New York Times* (March 19, 2006)
- 32- See comments in Amnesty International, *Beyond Abu Ghraib* (March, 2006) pp. 31, 33, and 34.
- 33- Human Rights First, *Behind the Wire* (March, 2005) p. 7
- 34- Josh White and Scott Higham, "Army Calls Abuses 'Aberrations'" *Washington Post* (July 23, 2004) In some cases, the Pentagon and the CIA have removed prisoners from Iraq and transferred them to other locations, evidently to naval ships or third countries for detention and interrogation. One such prisoner was reported to be transferred to Egypt and others to secret prisons on the island of Diego Garcia, in other Arab countries or in Eastern Europe.
- 35- See Julian Borger, "Jailed Iraqis hidden from Red Cross, Says US Army" *Guardian* (May 5, 2004). The Taguba Report first made reference to this practice. See also Human Rights First, *Ending Secret Detentions* (June, 2004) and American Civil Liberty Union, *Enduring Abuse* (April, 2006), esp. Section 5, pp. 45-49. It is clear that the ICRC has had some degree of access to Coalition prisoners, as the leaked report of February, 2004 makes clear (29 visits to 14 facilities), but the access was far from satisfactory or complete, as the report also makes clear.
- 36-Amnesty International, *Beyond Abu Ghraib* (April, 2006) p. 6. Human Rights First estimates that at least a dozen detainees in Iraq have been transferred abroad ("Behind the Wire" *op.cit.* p. 6).
- 37- Gaby Hinsliff, "Blair Envoy Reveals Plight of Iraqis Left in Jail Maze" *The Observer* (April 9, 2006)
- 38-Information from Amnesty International and Human Rights Watch. These organizations have apparently had access to prisons in Kurdistan. Amnesty was evidently allowed one visit to a prison in Mosul early in the occupation.
- 39- Five independent experts of the UN Commission on Human Rights have made several requests for visits See Amnesty International, *op.cit.* p. 34-35
- 40- Ed Vulliamy, "Red Cross Denied Access to PoWs" *The Observer* (May 25, 2003); Human Rights First, *Behind the Wire* (March 2005); in 2006 Amnesty International writes that the ICRC "does not have access to brigade and division internment facilities of the MNF – that is, military bases where detainees are mainly held during the first days or weeks of their detention." *Beyond Abu Ghraib* (March 2006) p. 34
- 41- Matt Kelley, "US Holds About 10,500 Prisoners in Iraq" *Associated Press* (March 30, 2005)
- 42- The information in this section is largely drawn from Human Rights First, *Behind the Wire* (March, 2005) and Amnesty International, *op.cit.*
- 43- See Article 15-6 Investigation of the 800th Military Police Brigade (March, 2004) [Taguba Report] p. 38
- 44- Seymour M. Hersh, "Torture at Abu Ghraib" *New Yorker* (May 10, 2004)
- 45- George W. Bush, Speech at the US Army War College, Carlisle, Pennsylvania (May 24, 2004)
- 46-Amnesty International, *op.cit.* p. 18. This number was taken by Amnesty from the official MNF web site.
- 47-"Inmates Transferred out of Abu Ghraib as Coalition Hands Off Control" *Associated Press* (September 3, 2006) See also Nancy A. Youssef, "Abu Ghraib No Longer Houses any Prisoners. Iraqi Officials Say" *McClatchy Newspapers* (August 26, 2006)
- 48-Patrick Quinn, "US War Prisons Legal Vacuum for 14,000" *Associated Press* (September 16, 2006)
- 49- CID Report of Investigation, Department of the Army, 10th Military Police Detachment, Third Military Police Group, Camp Bucca, Um Qasr (June 8, 2003)
- 50- Jackie Spinner, "Remote Facility in Iraq Shows New Face of US Prison System" *Washington Post* (June 21, 2004)
- 51- Global Security, *US Military Occupation Facilities – Umm Qasr* (April 2006). Amnesty International reported 7,365 prisoners at Bucca in November, 2005, see *Beyond Abu Ghraib* (March 2006) p. 18
- 52- Spinner, *op. cit.*
- 53- Bradley Graham, "Prisoner Lprising In Iraq Exposes New Risk for US" (February